

ровата поезия се заражда кълна на новото по-висше съзнание, което осмисля в крайна сметка, обективната индиферентност на нещата въвн от нас, разгледани сами за себе си - в "извънморален смисъл".

Това самосъзнание води субекта към примирение с амбивалентността на битието и успокоение на чувството, към углъбяване в себе си ("Нирвана"), към търсене на нови етически категории за изразяване на индивидуалночовешкото.

Лирическият субект у Яворов утвърждава модерното съзнание и утвърждава интенцията на поета за двузначността като парадигма на модерния свят, и драматично се примирява с амбивитетата и полифонизма както на антропологичните феномени, така и на живота като цялост:

Живота и смъртта крила ми са предвечни,
размахани задружно - близки и далечни
предели аз не виждам сред размаха свой...

"Песента на човека"

Що иде тук - и кой отива там, - отвъд
сребровъздушните стени на кръгзора?
Живот и смърт се разминават всеки час.
Но кой ще назове честта и кой позора?

"В часа на синята мъгла"

Поетическото завещание на Яворов към идващото поколение във "В часа на синята мъгла" имплицира господстващата универсална идентичност на противоположните явления, които се съпътстват винаги и в акта на тяхната взаимозаменяемост се сливат в индиферентно цяло.

Дълбинното навлизане в света на психоанализата Яворов осъществява в амбивалентната проблематика на любовната тема. Любовното и еротичното чувство на лирическият субект се изживяват като амбивалентно единство на любов и омраза, в резултат на роднинството на двете редом действащите полюсни чувства(2). Любовният афект визира женското присъствие като проклятие в съдбата на мъжа: